

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

X. Lex ista videtur contraria constitutioni Innocentij III. quæ admittit ad beneficia undecunque natos. Innocentij constitutio æqua est in sua specie. Veteri jure, Episcopi eligeni è clericis ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

est à Ludovico XII. qui fuerat aliquot annis interruptus, Pragmatica Sanctionis usus, donec tandem pactis initis inter sedem apostolicam & Franciscum Regem, quæ Concordata vocantur, Libertates Ecclesiæ Gallicanæ & potestas regia ad tuendos canones pleno jure sancita sunt. qua de re inferius. Præter eum agendi modum, quo regium auxilium implorabatur, solenne etiam erat hoc seculo, à Pontificis decretis futurum Concilium provocare. de quo remedio appellationis dicitur capite xvi i. hujus libri. Ex iis quæ dixi colligere licet, Episcopos & Clericos in angustiis constitutos, tuitionem, patrocinium, & subsidium Regum implorasse, ut eos à Romanæ Curia novis rescriptis tuerentur. Principes verò duplex remedium adhibuisse, tum generali lege lata, quæ canonum executionem restitueret, quemadmodum B. Ludovicus & Carolus VI. & VII. se uterque gesserunt, tum etiam injuncta magistratibus cura, ut in singulis negotiis executionem illam impedirent. His enim verbis Sanctionem suam concludit B. Ludovicus: *Universis justitiariis, officariis, & subditis nostris, ac locatentibus presentibus & futuris, & eorum cuilibet, prout ad eum pertinuerit, districtè præcipiendo mandamus quatenus omnia & singula predicta diligenter & attentè servent, teneant, & custodiant, atque servari, teneri, & custodiri inviolabiliter faciant, nec aliquid in contrarium quovis modo faciant vel attentent, seu fieri vel attentari permittant; transgressores aut contra facientes juxta casus exigentiam tali pœna plectendo quod ceteris deinceps cedat in exemplum.* Eadem est sententia Edictorum Caroli VI. & VII. quæ tamen id eximium habent, quòd jure patrocini, & per modum defensionis, hoc à Regibus nostris fieri docent, non autem per modum jurisdictionis quæ in Romanæ Curia rescripta exerceatur.

IX. Non omittendum est Reges nostros aliquando, etsi nullis precibus Ecclesiæ Gallicanæ interpellati essent, novitates à Romana Curia adversus antiquos mores introductas legibus suis & magistratum executione repulisse, ob detrimentum quod inde regni tranquillitati inferri poterat. Exemplum sumendum est è Constitutione Caroli VII. qua prohibetur ne alienigenæ, seu à regno extranei, ad beneficia in Galliis promoveantur. Ea tempestate, id est, anno millesimo quadringentesimo trigesimo primo (qui Pragmaticam Sanctionem antecedit) episcopatus & cetera beneficia à Pontificibus Romanis conferebantur passim hominibus non solum ignotis, & à regno extraneis, sed etiam hostium Gallici nominis

studiosis. unde & Regis arcana hostibus pandebantur sæpissime; divini ministerij infrequentia, & pecuniarum transvectiones, multaque alia incommoda sequebantur; præcipueque Gallorum offensio, qui præmia virtutis & scientiæ ab exteris invadi æquo animo ferre non poterant. Ob eas causas à decessoribus suis constitutum fuisse refert Carolus ne beneficia aliis quàm Gallicæ reipublicæ civibus conferrentur. Quod Carolus VI. coacto utriusque ordinis procerum consilio nova constitutione iterum decrevit, quam Concilio Constantiensi & Martino Papæ edidit, ut ipsi Regis desiderio se hac in parte accommodarent. Carolus VII. post obitum patris idem Edictum renovavit, & à Martino V. ejusque successore suppliciter multoties contendit ut ejus Edicti rationem haberet. Quod cum illi insuperhabuissent, perniciem quæ regno ex eo capite inferebatur amolendam ratus, totum istud negotium ad suam auctoritatem revocavit; jussitque edicto perpetuo ne in posterum ulla beneficia alienigenis conferrentur, vetuit Ecclesiarum Prælati ne quem extraneum à regno ad ea obtinenda admitterent in vim Bullarum quæ illis essent indultæ, aut alio quovis modo; præcepitque magistratibus ut *Bullarum retentione*, bonorum capione, & multis inflicis adversus contumaces insurgerent. Nullum privilegium sibi sive decessoribus eam ob rem concessum Carolus allegat, quin potius de Pontificum contradictione conqueritur. Quare observatio Glossatoris Pragmaticæ Sanctionis, quæ solâ famâ apud illum constabat, est sublesta fidei: *Vi ferunt*, inquit, *Rex Franciæ habet privilegium quòd exterius & alienigena non potest beneficiari in suo regno sine ejus permissione.*

X. Statim alicui videbitur hæc constitutio jus canonicum evertere, non autem asserere, & patrocinio regio, quod canonibus & decretis Romanorum Pontificum debetur, esse contraria. Etenim Innocentius III. exagitata asperioribus verbis & damnata Thomæ Mauroceni Veneti Patriarchæ CP. promissione sacramento firmata, qua Venetis popularibus suis post expugnatam Constantinopolim caverat se nulli præbendas sanctæ Sophiæ collaturum nisi Venetis, qui Patriarcham suæ gentis in futurum eligerent, præcipit *ut viros literatos, & aliâ idoneos, undecunque originem duxerint*, in illa Ecclesia instituat. Sed constitutio Innocentij magna æquitate nititur in sua specie. Cum enim à Francis, licet ope Venetorum, urbs regia capta fuisset, pacis publicæ intererat ne ad Veneti tractus angustias, ex-

In Pragmatica Caroli VII. Personæ ecclesiasticæ & seculares in omnibus & singulis superioribus expressis ab omni exactione, violentia, oppressione, vexatione, damno, impedimento, & disturbio vacent, protegantur, & defendantur.

Exar. Constitutio Caroli VII. Tit. Libert. / Stat. Gall. c. 1. n. 6.

Innoc. III. Adh. coram. Decret. lib. 1. cap. 1. 1. Reg. ep. 1. 1. Nota. Superius collatum.

Idem. Idem. lib. 1. cap. 1. 1. 1.

